

¹Es begab sich aber des Tages, da die Kinder Gottes kamen und traten vor den HERRN, daß der Satan auch unter ihnen kam und vor den HERRN trat.²Da sprach der HERR zu dem Satan: Wo kommst du her? Der Satan antwortete dem HERRN und sprach: Ich habe das Land umher durchzogen.³Der HERR sprach zu dem Satan: Hast du nicht acht auf meinen Knecht Hiob gehabt? Denn es ist seinesgleichen im Lande nicht, schlecht und recht, gottesfürchtig und meidet das Böse und hält noch fest an seiner Frömmigkeit; du aber hast mich bewogen, daß ich ihn ohne Ursache verderbt habe.⁴Der Satan antwortete dem HERRN und sprach: Haut für Haut; und alles was ein Mann hat, läßt er für sein Leben.⁵Aber recke deine Hand aus und taste sein Gebein und Fleisch an: was gilt's, er wird dir ins Angesicht absagen?⁶Der HERR sprach zu dem Satan: Siehe da, er ist in deiner Hand; doch schon seines Lebens!⁷Da fuhr der Satan aus vom Angesicht des HERRN und schlug Hiob mit bösen Schwären von der Fußsohle an bis auf seinen Scheitel.⁸Und er nahm eine Scherbe und schabte sich und saß in der Asche.⁹Und sein Weib sprach zu ihm: Hältst du noch fest an deiner Frömmigkeit? Ja, sage Gott ab und stirb!¹⁰Er aber sprach zu ihr: Du redest, wie die närrischen Weiber reden. Haben wir Gutes empfangen von Gott und sollten das Böse nicht auch annehmen? In diesem allem versündigte sich Hiob nicht mit seinen Lippen.¹¹Da aber die drei Freunde Hiobs hörten all das Unglück, das über ihn gekommen war, kamen sie, ein jeglicher

¹وَكَانَ ذَاتَ يَوْمٍ أَنَّهُ جَاءَ بَنُو اللَّهِ لِيَمْتَلُوا أَمَامَ الرَّبِّ، وَجَاءَ الشَّيْطَانُ أَيْضاً فِي وَسْطِهِمْ لِيَمْتَلِ أَمَامَ الرَّبِّ.²فَقَالَ الرَّبُّ لِلشَّيْطَانِ، مِنْ أَيْنَ جِئْتَ. فَأَجَابَ الشَّيْطَانُ، مِنَ الْجَوْلَانِ فِي الْأَرْضِ وَمِنْ التَّمَشِّي فِيهَا.³فَقَالَ الرَّبُّ لِلشَّيْطَانِ، هَلْ جَعَلْتَ قَلْبَكَ عَلَى عَبْدِي أَيُّوبَ، لَأَنَّهُ لَيْسَ مِثْلُهُ فِي الْأَرْضِ. رَجُلٌ كَامِلٌ وَمُسْتَقِيمٌ يَتَّقِي اللَّهَ وَبَحِيدٌ عَنِ الشَّرِّ. وَإِلَيَّ الْآنَ هُوَ مُتَمَسِّكٌ بِكَمَالِهِ، وَقَدْ هَبَّجْتَنِي عَلَيْهِ لِأَتَبْلِعَهُ بِلَا سَبَبٍ.⁴فَأَجَابَ الشَّيْطَانُ، جَلْدٌ يَجْلِدُ، وَكُلُّ مَا لِلإِنْسَانِ يُعْطِيهِ لِأَجْلِ نَفْسِهِ.⁵وَلَكِنْ أَبْسِطِ الْآنَ يَدَكَ وَمَسَسْ عَظْمَهُ وَلَحْمَهُ، فَإِنَّهُ فِي وَجْهِكَ يُجَدِّفُ عَلَيْكَ.⁶فَقَالَ الرَّبُّ لِلشَّيْطَانِ، هَا هُوَ فِي يَدِكَ وَلَكِنْ اخْطِطْ نَفْسَهُ.⁷فَخَرَجَ الشَّيْطَانُ مِنْ حَضْرَةِ الرَّبِّ وَصَرَبَ أَيُّوبَ بِفُرْجٍ رَدِيءٍ مِنْ بَاطِنٍ قَدَمِهِ إِلَى هَامَتِهِ.⁸فَأَخَذَ لِنَفْسِهِ شَعْفَةً لِيَخْتَكَّ بِهَا وَهُوَ جَالِسٌ فِي وَسْطِ الزَّمَادِ.⁹فَقَالَتْ لَهُ امْرَأَتُهُ، أَنْتَ مُتَمَسِّكٌ بَعْدَ بِكْمَالِكَ. جَدِّفْ عَلَى اللَّهِ وَمُتْ.¹⁰فَقَالَ لَهَا، تَتَكَلِّمِينَ كَلَاماً كَأَحْدَى الْجَاهِلَاتِ. الْخَيْرُ يَقْبَلُ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَالشَّرُّ لَا يَقْبَلُ. فِي كُلِّ هَذَا لَمْ يُخْطِئِ أَيُّوبُ بِشَعْفَتِهِ.¹¹فَلَمَّا سَمِعَ أَصْحَابُ أَيُّوبَ الثَّلَاثَةِ كُلُّ الشَّرِّ الَّذِي أَتَى عَلَيْهِ، جَاءُوا كُلُّ وَاحِدٍ مِنْ مَكَانِهِ، أَلِيقَارُ التِّيمَانِيِّ وَبِلْدَدُ الشُّوْجِيِّ وَصُوقِرُ النَّعْمَاتِيِّ، وَتَوَاعَدُوا أَنْ يَأْتُوا لِيَرْتُوا لَهُ وَيَعْرِضُوا.¹²وَرَفَعُوا أَعْيُنَهُمْ مِنْ بَعِيدٍ وَلَمْ يَعْرِفُوهُ، فَرَفَعُوا أَصْوَاتَهُمْ وَنَكَّوْا، وَمَرَّقَ كُلُّ وَاحِدٍ جُنْبَهُ وَدَرُّوا تُرَاباً قَوْقَ رُؤُوسِهِمْ تَحَوُّ السَّمَاءِ.¹³وَقَعَدُوا مَعَهُ عَلَى الْأَرْضِ سَبْعَةَ أَيَّامٍ وَسَمِعَ لَيْالٍ، وَلَمْ يَكْلُمَهُ أَحَدٌ بِكَلِمَةٍ لَأَنَّهُمْ رَأَوْا أَنَّ كَاتِبَتَهُ كَانَتْ عَظِيمَةً جَدًّا.

aus seinem Ort: Eliphas von Theman, Bildad von Suah und Zophar von Naema. Denn sie wurden eins, daß sie kämen, ihn zu beklagen und zu trösten.¹² Und da sie ihre Augen aufhoben von ferne, kannten sie ihn nicht und hoben auf ihre Stimme und weinten, und ein jeglicher zerriß sein Kleid, und sie sprengten Erde auf ihr Haupt gen Himmel¹³ und saßen mit ihm auf der Erde sieben Tage und sieben Nächte und redeten nichts mit ihm; denn sie sahen, daß der Schmerz sehr groß war.